

RAFAEL CARIA

EDITORIAL

Quan vaig proposar al Síndic de l'Alguer, Cosme Sasso, i al Conseller de cultura, Antoni Bilardi, el projecte *Revista de l'Alguer*, com és lògic, ho vaig fer amb molta timidesa i també sense no gaires il·lusions. Es tractava d'una iniciativa ambiciosa i alhora costosa que per cert però tenia en sí mateixa un retorn de prestigi per a la ciutat catalana d'Itàlia. Per això vaig quedar verdaderament bocabadat en constatar l'entusiasme acompanyat d'un positiu i ràpid acolliment d'aquell projecte per part de l'Executiu municipal, llavors en càrrec.

Una vegada aprovats els pressupostos de despesa, vaig passar, amb la preciosa col·laboració dels membres del Secretariat de redacció, Giannel·la Bilardi, Filly Chessa i Esteve Campus, a la construcció del «palau».

Aquesta segona fase va ser prou llarga i va durar gairebé un any, el temps necessari per a la constitució d'un Comitè científic i d'un Comitè de redacció adients a una revista de cultura, pluridisciplinària, una miscel·lània d'aparició anual que tractés temes referits a l'Alguer i a la cultura catalana en general. Als dos comitès s'hi van adherir acadèmics i especialistes de tots els Països Catalans, de Sardenya i d'Itàlia.

He de dir, però, que, en aquest context, va ser determinant l'amical i prestigiós aval dels professors Jordi Carbonell, docent de Llengua i Literatura catalanes a la Universitat de Càller i Joan Bastardas, docent de Filologia llatina a la Universitat de Barcelona. Gràcies a aquests dos amics i membres del Comitè de redacció el prof. August Bover, docent de Literatura catalana a la Universitat de Barcelona, el prof. Renzo Chessa, docent de biologia a la Universitat de Sàsser, el dr. Carles Duarte, lingüista i la prof. Àngels Massip, docent de lingüística catalana a la Universitat de Barcelona, la *RdA* neix amb les garanties científiques més idònies per a començar la seva vida com a prestigiosa eina de cultura catalana.

La idea projecte, però, no es va originar com Minerva del cap de Júpiter, sinó que ha tingut en un gran amic meu, l'escriptor i historiador Josep Lluís Carod-Rovira, el seu inspirador i encoratjador. La inspi-

ració fou evidentment incertada car a la *RdA* hi escriuen i hi escriuran molts catalanistes de dins i de fora del domini lingüístic, als quals vull manifestar tot l'agraïment meu i del Comitè de redacció per llur col·laboració present i futura.

Ara bé, he de dir que de revistes d'estudis catalans n'han florit prou dins i fora dels Països Catalans. Les últimes nascudes en ordre de temps són la nord-americana *Catalan Review* i l'alemanya *Zeitschrift für katalanistik*, que des d'ací saludem amb caliu germanívol.

L'Alguer, encara que no hagi creuat el llarg hivern del franquisme, mai no ha disposat d'un aital mitjà i fins avui les institucions de l'Estat italià han mantingut sobre les seves minories interiors, un silenci alicant i uniformador.

També nosaltres, els catalans d'Itàlia, hem de recuperar, com s'està fent a Catalunya, a la Vall d'Aran i a tota la resta del domini lingüístic, aquests darrers quaranta anys de silenci, a partir de l'ús escrit i parlat de la nostra llengua nadiua per normalitzar-la en tots els estaments de la comunitat, a les escoles, en els mass-media, etc., abans que sigui massa tard i malgrat que les institucions catalanes i alguereses treballin ara unitàriament sobre aquest camp.

Per això, la *RdA*, si bé oberta a d'altres llengües científiques internacionals com l'italià, el francès, l'anglès, etc., privilegia la llengua catalana que és també la pròpia d'aquesta ciutat.

Com es llegeix al sub títol, la *RdA* és un *periòdic de cultura dels Països Catalans*, en el sentit que s'obre a les terres que comparteixen la nostra llengua i a l'aportació de tots els catalanistes del món, amb un plantejament unitari que ve a partir de la identificació en una mateixa llengua nacional.

El nostre camí cap a la nova Europa passa també, i sobretot, pel camí de la unitat, de la solidaritat i de la comunió espiritual entre pobles agermanats, altrament mil anys de la civilitat catalana no haurien ensenyat res a ningú.

Rafael Caria